

הנושא = שליח ששינה והפועל אמר אני רוצה כמו

שהבעה"ב אמר

93 ע"א ע"א

האיביעא



ע"ד ב"י

אני לא מאמין לך כ"כ שכן
אמר בעה"ב, ואני רואה רק
כפי דעתו של בעה"ב
תוצאה = מ22א'ים 4.

ע"ד א"א

אני מאמין לך שכן אמר
בעה"ב.
תוצאה = מ22א'ים
יך 3.

הפקרה הפשוט



הבעה"ב נותן לפועלים 3, והמנה"ע נותן עוד 1 (אם
אמר שכרכס עלי)
הטעם: מה שהם אמרו כפי שבעה"ב הבטיח, לא
בשביל לקבל פחוח, אלא כוונתם לומר שאנו סומכים
עליך שכן דעת הבעה"ב.

הקדמה:

בעל הנשוי לאשה, אסור לאשתו להתחתן עם שום בעל בעולם, ונקראת "אשת איש", ואם החליטו להתגרש, זכה"ג כותבים "גט" (שטר בן 12 שורות עם נוסח ידוע, ומכונה גט בעבור שגט גימ' 12) ואז הבעל "נותן" את הגט לאשה, והאשה "מקבלת את הגט". ואז נפסק הקשר הנישואין שבניהם, והאשה מותרת להינשא לכל אדם בעולם. היות שידוע ששליחו של אדם כמוהו, לכך נתחדש שגם בגירושין אפשר לגרש ע"י שליח, והיינו שהבעל יכול לעשות שליח לגרש, והאשה יכולה לעשות שליח לקבל את הגט, שליח הבעל בכל מקום נקרא "שליח להולכה", ושליח האשה נקרא בכל מקום "שליח לקבלה".

שליח להולכה = שליח שנתמנה ע"י הבעל לתת גט לאשתו, ושליח זה עשה כיד הבעל, ולכן אין האשה מתגרשת רק אם הגיע הגט לידה.

שליח לקבלה = שליח המתמנה ע"י האשה לקבל את הגט מיד הבעל, ונעשה כיד האשה, ולכן כשהגט מגיע ליד השליח, האשה מתגרשת מיד.

ואם הבעל עשה שליח להולכה, והאשה עשתה שליח לקבלה, ושני השליחים נפגשו בדרך, ומסר שליח להולכה לשליח לקבלה, האשה מגורשת.

אולם יש לזכור שאע"פ שיש זכות לבעל ולאשה לעשות שליח, מ"מ אין אחד יכול לעשות שליח במה שמוכן לחבירו, והיינו שאין הבעל יכול לעשות שליח לקבלה, ואין האשה יכולה לעשות שליח להולכה.

פסק רב נחמון שאשה זו אינה מגורשת.



והטעם: האשה לא מינתה אותו שליח לקבלה, וגם הבעל לא מינה אותו שליח להולכה, דהרי אמר "כמו שאמרה", ולכן אינו יכול להביא את הגט לאשה

תקח כמו שאמרה

אשתך אמרה התקבל לי גיטי

הבא לי גיטי

בעל

שליח

אשה

השליח אומר לבעל שאשתו מינתה אותו שליח לקבלה.

האשה לא מינתה אותו שליח, (דהרי אין שליח להולכה אצל האשה) אלא אמרה לו כשהמלא את בעלי אמור לו שימנה אותך שליח להולכה

ח"כ אפשר לפשוט לעינינו שכמו ששם הבעל סומך על דיבורו של השליח, הכי נמי הפועל סומך על דיבורו של המנה"ע.



ורב אשי דוחה את הראיה, מכיוון שהשליח אמר "אשתך אמרה התקבל לי גיטי" הוא כאילו אומר "אין לי כוח להיות שליח להולכה", ולכן אפי' אם נימא שאין הבעל מאמין לו, וסומך על דברי אשתו, מ"מ אינו יכול לעשות אותו לשליח להולכה, כי השליח בעצמו אמר שאינו רוצה להיות שליח להולכה.

וטוען רב אשי שאילו היה העעשה הפוך היה אפשר לדייק היטב לעניין האיבעיא שלנו:

במקרה זה אין את הסברה שהשליח אין לו כוח וכו', כי שליח להולכה יותר קשה משליח לקבלה, אלא כל הבעיה הוא רק שהשליח אינה מדברי משלחו

תקח כמו שאמרה

אשתך אמרה התקבל לי גיטי

התקבל לי גיטי

בעל

שליח

אשה

הוא מזהיר שהוא רוצה להיות שליח להולכה

האשה מינתה אותו שליח לקבלה.

בעת תלוי מה פוסקים:

כשהגט מגיע ליד האשה היא מגורשת.



רואים שהבעל מאמין לדברי השליח, ולכן לעינינו הפועל סומך על המנ"ע, ומקבל 3.

כשהגט מגיע ליד השליח היא מגורשת.



רואים שאין הבעל מאמין לדברי השליח, אלא סומך רק המשלח (שהיא האשה) ולכן לעינינו אין הפועל סומך על המנ"ע, ומקבל 4.